

'Alles uit je handen laten vallen is toch vreemd'

JOKE IS MET PENSIOEN

Vijftig jaar heeft ze in totaal gewerkt. De laatste tien jaar bij stichting Solidair met India. Ze zal het werk zeker gaan missen, maar het is mooi geweest. Joke van Zutphen (66) kijkt ernaar uit niet meer gebonden te zijn, en wat meer vrije tijd te hebben.

Tekst **Rene van der Pas** Fotografie **Eefje Voets** / Stichting Solidair met India Vormgeving **Ruth Mollema**

Fascinerend

Ze begon er als vrijwilliger "Ik was mijn baan net kwijt en mijn partner was overleden. Ik had het gevoel dat ik echt wat moest gaan doen. Toen ben ik als vrijwilliger aan de slag gegaan bij Solidair met India. Voor twee dagen per week. India had mij altijd al getrokken, ik vond het een fascinerend land." Toen haar voorganger vertrok, werd ze gevraagd haar op te volgen. "Ik heb niet eens hoeven te solliciteren. Zo zie je maar weer, vrijwilligerswerk kan tot een reguliere, betaalde baan leiden."

Honderd projecten

Al meer dan tachtig jaar hebben de Norbertijnen van Abdij van Berne een bijzondere band met India. Sinds 1923 zijn er een vijftigtal missionarissen uitgezonden. Vele jonge Indiërs volgden hun voorbeeld en kozen voor het leven van Norbertijn. Vanaf 1984 vormen de Indiase Norbertijnen een zelfstandige gemeenschap.

Zo is de Abdij van Jamtara ontstaan. De Stichting Solidair met India ondersteunt projecten van deze gemeenschap, maar ook van andere congregaties en instellingen. "Zij kiezen de projecten uit, zij weten het best wat daar nodig is, waar behoefte aan is. Als het door hén gedragen wordt, is de motivatie ook groter om het te laten slagen."

In de hoedanigheid als directeur ging Joke twee keer per jaar naar India om de projecten te bezoeken. "We volgen de ontwikkelingen op de voet en kijken of alles naar wens verloopt. Op dit moment hebben we zo'n honderd projecten, verspreid over India. We streven ernaar om elk plan één keer per jaar te bezoeken. Het varieert van de bouw van scholen tot de aanschaf van tien kippen. Altijd vragen we een eigen bijdrage, hoe klein dan ook. Als je iets gratis krijgt, is de motivatie minder om er iets van te maken. Zo hebben we vijftig mensen elk een naaimachine gegeven. Die moeten ze dan binnen een jaar terugbetalen, zodat we de volgende groep weer kunnen helpen."

Trots

"In het zuiden waren dertig families neergestreken, die van elders verjaagd waren. We hebben daar tien huisjes gebouwd. De overheid zag dat het een goed project was en sprong bij. Ze hebben nu stenen huisjes, er is een waterput aangelegd. We zijn verschillende inkomensgenererende projecten gestart: winkeltjes, naailessen, een molen om kruiden te malen, zodat ze zelf wat kunnen verdienen. Vrouwengroepen werden gestart, die op hun beurt weer mini-coöperaties wisten te beginnen. Tien à vijftien vrouwen, die dan gezamenlijk geld uitlenen

'Mooi dat je deze mensen trots kunt maken'

tegen een redelijke rente. Woekeraars worden zo de pas afgesneden. Mooi dat je deze mensen trots kunt maken. Eén van hen is gaan studeren en later als eerste vrouw in de gemeenteraad gekozen.

Ander voorbeeld: in een gehucht van zo'n twintig gezinnen, was een vrouw net bevallen en weduwe geworden. Haar man had voor Indiase begrippen een enorme schuld achtergelaten, honderd euro. De mensen in het dorp zijn met de pet rondgegaan en hadden vijftig euro bijeengebracht. Ze vroegen of ik die andere vijftig wilde betalen. Ik had wel even overleg nodig. Het moet niet zo zijn dat we daar voor Sinterklaas komen spelen. Het idee

dat deze arme mensen wat voor elkaar over hadden, trok mij over de streep."

Vakantiegevoel

"Het meest ga ik de contacten in India missen, de mensen daar, de projecten. Ook de samenwerking met de vrijwilligers hier, het bestuur. Er is altijd een fijne sfeer geweest, in goede verstandhouding, ook met de abdijs. Nu alles uit mijn handen laten vallen, dat voelt toch vreemd aan. Ik ben nu nog maar enkele weken met pensioen, heb nog een 'vakantiegevoel'. Er komt vast nog wel wat nieuws op mijn pad."

Joke met vrouwen uit de zelfhulpgroepen

